

[Hans Rasmussen.]

Udtalelser fra Finansministeriet, tror jeg, jeg har Ret til at forstaa det saaledes, at det i første Række er de øjeblikkelige økonomiske Forhold, der er Skyld i, at man ikke er gaaet nærmere ind paa dette Spørgsmaal. Jeg fremdrager dette her, idet jeg forbeholder mig ved senere Lejlighed at genoptage det, og jeg anbefaler, at man, indtil der træffes en mere rimelig Ordning end den, vi nu har, har Opmærksomheden henvendt paa denne Gruppe af Funktionærer, som altsaa efter min Opfattelse udfører et paaskønnelsesværdigt Arbejde.

Angaaende selve Betænkningen og de stillede Ændringsforslag skal jeg indskrænke mig til at gøre et Par Bemærkninger om enkelte af de vigtigste Spørgsmaal.

Naar man gennemlæser den foreliggende Betænkning, faar man jo Indtryk af, at det borgerlige Samarbejde i Virkeligheden har det ganske udmærket, der er ingen Mangler i den Henseende. Jeg gør opmærksom paa dette i Anledning af de mange Røster, man hører paa politiske Møder for Tiden, navnlig hvor Venstres Talsmænd fører Ordet. Det borgerlige Samarbejde er et staaende Emne, og der fældes mangen Taare over de Rifter, der kommer i dette Samarbejde, og jeg henstiller til de bedrøvede at sætte sig ind i den foreliggende Betænkning.

Naar de gør det, tror jeg, de vil mindes det gamle Ord af en eller anden Salmist: Hold Taare op at trille! Her er ingen Anledning til fortsat Bedrøvelse, thi i denne Betænkning trives det borgerlige Samarbejde paa det allerbedste, det skyder Blomster af stærk konservativ Farve i det ene Ændringsforslag efter det andet. Samarbejdet trives f. Eks., hvor det drejer sig om at begrænse Offentligheden, det trives, hvor det drejer sig om at begrænse Lægfolks Adgang til at være Meddomsmænd, og det trives allerypperst, naar der er Tale om at trænge Nævningeinstitutionen tilbage, saa der næsten ikke bliver det mindste Aandehul for den at drage Næring af.

Og det samme Samarbejde flourer, naar der er Tale om at fritage for Udpantning — man skulde ellers synes, at Kronefaldet meget vel kunde give Anledning til, at man ikke gik saa haardt frem her, og endelig sætter det borgerlige Samarbejde

en smuk Blomst i Ændringsforslag Nr. 96, hvor der er Tale om Afhøring — her har konservative Synspunkter i høj Grad faaet Lov til at gøre sig gældende.

Jeg beklager, at Stillingen er saaledes, som den er ifølge denne Betænkning, og jeg ønsker at sige — ogsaa foranlediget ved det ærede Medlem Hr. Elmquists Slutningsudtalelser —, at hvis de Standpunkter, der er givet Udtryk for i disse Ændringsforslag, fastholdes, saaledes at de optages af Flertalspartierne i Landstinget, ja, saa tvivler jeg om, at vi Socialdemokrater ved den endelige Afstemning vil kunne føle os opfordrede til at medvirke til et Resultat. Inden vi skal til at tage endeligt Standpunkt, vil Oppositionspartierne forhaabentlig have taget Hensyn til det, som er Flertalspartiernes Opfattelse paa disse Omraader; jeg synes, man maa kunne forstaa, at vi ikke vel vil lade os kunne rykke tilbage til det Standpunkt, som Oppositionspartierne i dette høje Ting indtager.

Maa jeg i denne Forbindelse føje til, at selv om vi alle ønsker, at den vedtagne Straffelov skal træde i Kraft til den fastsatte Tid, kan det dog for mig komme til at stille sig saaledes, hvis Oppositionspartierne faar deres Krav godkendt af Landstinget, at jeg i sidste Instans vil opfordre Justitsministeren til at fremkomme med Forslag om at udsætte Straffelovens Ikrafttræden. Jeg ønsker at sige dette med det samme, da Venstres Ordfører har givet Udtryk for Haab angaaende Mindretalspartiernes Ændringsforslag.

I Tilslutning til Udvalgets Ordførers Udtalelser om Offentligheden vil jeg gøre opmærksom paa, at hvis vi forlader det, som er gældende Lov paa dette Omraade i Øjeblikket, kan der være meget god Grund til at frygte for, at vi kommer ud i ganske usikre Tilstande med vilkaarlige Afgørelser, at det kommer til at forme sig saaledes, at offentlig Retspleje bliver noget, der gælder, naar den fattige bliver stillet for Rettens Skranke, medens Dørene lukkes, naar det drejer sig om et Medlem af de ansete Mænds Fagforening, saa at Sagen i saadanne Tilfælde unddrages Offentlighedens Kontrol. Jeg tror i det hele taget, man skal være varsom med at pille ved den Ordning, vi har, og i hvert Fald vil det blive en illusorisk Offentlighed, der gør sig gældende,